

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/41/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415010377
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6415010377.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovanej G.. G. P. a spol., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. júna 2023 o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/140/2015 z 16. 1. 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/140/2015 z 16. 1. 2023 boli obžalované 1/ G.. G. P. a 2/ W. P. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodené spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom č. k. 1 Pv 62/15/6613 z 1. 7. 2015, pre prečin podvodu podľa § 221 ods.1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 4. 11. 2013 v Žiari nad Hronom, po spoločnej predchádzajúcej dohode uviedli do omylu Y. Q., nar. XX. XX. XXXX a X. Q., nar. XX. 5. XXXX, obaja bytom X. O. č. XXX, tým spôsobom, že im predložili ako predávajúcim na podpis kúpnu zmluvu s kupujúcimi H. P., nar. XX. 3. XXXX a W. P., nar. 5. XX. XXXX, obaja bytom M. C. č. XXXX/XX, W. W., kde predmetom kúpnej zmluvy bol predaj nehnuteľnosti - rodinného domu so súpisným číslom XXX s príslušným pozemkom, nachádzajúcej sa v katastrálnom území X. O., obec X. O., okres Žiar nad Hronom, zapísanej na LV č. 7, pozemok CKN parcela č. XXX a XXX, ktorej kúpna cena bola podľa príslušnej kúpnej zmluvy dohodnutá v celkovej výške 120.000,- €, pričom táto mala byť vyplatená postupne v troch častiach, a to časť kúpnej ceny vo výške sumy 54.254,49 € mala byť uhradená v prospech záložného veriteľa na účet vedený VÚB, a. s., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, druhá časť kúpnej ceny vo výške 56.500,- € mala byť uhradená v hotovosti predávajúcim pri podpise kúpnej zmluvy a tretia časť kúpnej ceny vo výške 9.245,51 € mala byť zaslaná na účet predávajúcich, avšak do kúpnej zmluvy neuviedli číslo účtu predávajúcich, ale číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v SLSP, a. s., ako osobný účet W. P. a H. P., uvedená časť kúpnej ceny nebola následne uhradená v prospech predávajúcich Y. Q. a X. Q. ani po ich opakovaných výzvach, čím im vznikla škoda vo výške 9.245,51 €, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalované stíhané.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd poškodeného Y. Q., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti citovanému rozsudku po jeho vyhlásení podal odvolanie okresný prokurátor v neprospech obžalovaných, ktoré dodatočne písomne zdôvodnil. V podanom odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje so záverom okresného súdu, podľa ktorého nebolo dokázané, že sa skutok stal. Vzhľadom na vykonané dokazovanie podľa jeho názoru plynie logický záver, že obžalované skutok spáchali a tento je trestným činom. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre jeho nedostatočné odôvodnenie. Okresný súd sa

podľa jeho názoru nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čo je v rozpore so zásadou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností.

V ďalšej časti uviedol, že obžalovaným sa kladie za vinu vedome nepravdivé uvedenie čísla účtu do zmluvy z 4. 11. 2013, na ktorý mala byť uhradená tretia časť kúpnej ceny vo výške 9 245,51 € predávajúcim, avšak účet, ktorý uviedli, patril obžalovanej P. a jej manželovi. Táto skutočnosť bola podľa prokurátora preukázaná, obžalované ju nepopierali, takže skutok sa stal. Do úvahy by preto prichádzalo rozhodnutie podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda že skutok nie je trestným činom. Ďalej poukazoval na rozpory vo výpovediach obžalovaných ohľadne ich tvrdenia, že zo strany poškodeného im nebolo poskytnuté číslo účtu, pritom v emailoch medzi obž. P. a U.. P. M., obžalovaná uvádzala, že číslo účtu predávajúcich doplní do zmluvy.

Podľa prokurátora do úvahy prichádzajú len dve verzie priebehu skutku, a to buď verzia obžalovaných alebo verzia poškodeného. Už v rozhodnutí z 12. 6. 2018 dal odvolací súd odpoveď na otázku komu veriť, keď uviedol v odôvodnení, že je potrebné komplexne posúdiť vec, najmä či došlo k vyplateniu sumy 56 500 € v hotovosti a posúdením vierohodnosti aktérov. Okresný súd sa podľa jeho názoru týmto opätovne nezaoberal. Obž. P. tvrdila, že nemala takú hotovosť a nemala ju ani obž. P.. Pochybnosti vzbudzuje aj spôsob vyplatenia tejto sumy v hotovosti. Posúdenie, či došlo k vyplateniu tejto sumy bolo možné až po uzavretí druhej kúpnej zmluvy a posúdení jednotlivých úhrad finančných prostriedkov. Poškodený nemal žiadne financie, čo obžalované vedeli, pričom z úveru dcéry poškodeného vo výške 100 000 € bol vyplatený úver vo výške 65 496,44 €, ktorý si zobrali manželia P. na vyplatenie pôvodného úveru dcéry poškodeného T. Q.. Zostávajúca časť 34 503 € bola vyplatená P.. Rozdiel medzi tým, čo obžalované vložili vo výške 56 500 € a tým, čo sa im vrátilo späť je cca. 22 000 €. K verzii, že do zmluvy bolo uvedené číslo účtu P. namiesto účtu predávajúcich, na ktorý mala byť vyplatená suma 9 245,51 €, by sa bolo možné prikloniť za predpokladu, ak by obžalované potvrdili, že poškodenému nevyplatili v hotovosti 56 500 €, ale bolo to dohodnuté len na papieri. Uvedená skutočnosť (vyplatenie 56 500 € v hotovosti) sa preukázala ako nezmyselná, a teda ak obžalované o tejto skutočnosti vedome klamali, nie je možné považovať ich výpovede za vierohodné. S týmto sa súd prvého stupňa rovnako nezaoberal.

Záverom prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na odvolanie prokurátora písomne reagovala prostredníctvom obhajcu obžalovaná P., ktorá sa stotožnila s rozsudkom okresného súdu, pričom sa nestotožňuje s odvolaním prokurátora. Podstata skutku, ktorý je predmetom obžaloby podľa nej spočíva v tom, že po predaji nehnuteľností nedošlo k vyplateniu sumy 9 245,51 € na účet T. Q.. V zmluve bolo podľa obž. P. uvedené správne číslo účtu, ktoré patrilo manželom P., pretože prostriedky vyplatené na tento účet boli určené na výdavky a platby spojené s nehnuteľnosťou a splátky úveru po dobu, kým si poškodený nevybaví úver na spätnú kúpu nehnuteľnosti s tým, že zvyšnú časť tejto sumy sa im poukáže, s čím poškodený súhlasil. K tomuto postupu reálne aj došlo, keďže na účet T. Q. bolo vyplatených 5 222 €. Podľa pokynov odvolacieho súdu v jeho poradí druhom zrušujúcom uznesení okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka poškodeného Y. Q., ktorý sa vyjadril k jeho emailu z 30. 6. 2021, ktorý zaslal súdu a uvádzal v ňom, že škoda bola v celom rozsahu uhradená ešte pred podaním trestného oznámenia. Poškodený uviedol, že škoda (9 245,51 €) mu podľa zmluvy nebola vyplatená, čo má vplývať z obsahu prvej zmluvy. Bolo mu uhradených len cca. 5 000 € a zo zvyšku si P. platili úver s konštatovaním, že nemali peniaze na jeho splácanie. Poškodený obžalovaným nikdy neposkytol číslo účtu jeho dcéry, na ktoré mali byť poukázané prostriedky. Dcéra poškodeného ho poslala sms správou 9. 9. 2014, čo potvrdila aj vo svojej výpovedi v konaní pred súdom a na tento účet jej obžalovaná P. previedla aj zvyšnú časť kúpnej ceny. Celé konanie je podľa nej vedené len na domnienkach poškodeného, že číslo účtu jeho dcéry malo byť uvedené v zmluve napriek tomu, že ho ako zmluvná strana neuviedol protistrane. Mal pritom dostatok času oboznámiť sa s ich obsahom, čo bolo preukázané vykonaným dokazovaním. V celom konaní nebol vyprodukovaný jediný dôkaz, ktorý by preukazoval podvodné konanie z jej strany. Zároveň poukazuje na to, že v predmetnej zmluve nebola uvedená lehota, do ktorej má byť zaplatená časť kúpnej ceny vo výške 9 245,51 €. V septembri 2014 došlo k úhrade 5 222,22 € na účet dcéry poškodeného, ako časť kúpnej ceny na základe dohodnutých podmienok, preto nerozumie výške škody, keď už časť sumy bola vyplatená pred vznesením obvinenia. Poškodený, ako aj jeho dcéra uviedli, že výdavky spojené s prevodom nehnuteľnosti a iné dlžoby viazané na predmetnú nehnuteľnosť za predchádzajúce obdobie, vrátane dlhu manželky poškodeného, ktorý mala voči zdravotnej poisťovni a ktorý by bránil predaju nehnuteľnosti, zaplatia P. a následne si túto

sumu odrátajú od dlžnej sumy a rozdiel bude poukázaný po opätovnom prevode nehnuteľnosti na T. Q.. Navrhla, aby bolo odvolanie prokurátora bolo zamietnuté ako nedôvodné.

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaných, keďže obžalované 1/ G.. G. P. a 2/ W. P. písomne ospravedlnili svoju neúčast' na verejnom zasadnutí a požiadali, aby súd vykonal verejné zasadnutie v ich neprítomnosti.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu stotožnil s odvolaním okresného prokurátora a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaných na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol, aby bolo odvolanie prokurátora postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté ako nedôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúvavaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd pripomína, že Okresný súd Žiar nad Hronom vo veci už v minulosti rozhodol, a to prvým rozsudkom sp. zn. 2T/140/2015 z 10.10.2017, ktorým obžalované G.. G. P. a W. P. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora v Žiari nad Hronom z 1.7.2015, spisovej značky 1 Pv 62/15/6613. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaných, na základe ktorého potom Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 12.06.2018 sp. zn. 5To 26/2018 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom sp. zn. 2T 140/2015 zo dňa 10.10.2017 zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Okresný súd následne v novom konaní v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 2T/140/2015 z 10.5.2021 obžalované G.. G. P. a W. P. uznal za vinné z prečinu podvodu § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe obžalované, o ktorých Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol uznesením zo dňa 10.5.2021 sp. zn. 5To/86/2021, tak že podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/140/2015 z 10.5.2021 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Okresný súd následne v novom konaní v poradí tretím rozsudkom sp. zn. 2T/140/2015 z 16. 1. 2023 obžalované 1/ G.. G. P. a 2/ W. P. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom č. k. 1 Pv 62/15/6613 z 1. 7. 2015, pre prečin podvodu podľa § 221 ods.1, ods. 2 Trestného zákona, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 15 Trestného poriadku, trestné stíhanie pred súdom je možné len na základe návrhu alebo obžaloby podanej prokurátorom, ktorý v konaní pred súdom obžalobu alebo návrh zastupuje.

Podľa prvej vety § 10 ods. 1 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajti.

Prokurátor v podstate v podanom odvolaní namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, tak odvolací súd v tomto smere pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., teda že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže odvolací súd vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Hodnotenie dôkazov je totiž výsostným právom súdu prvého stupňa, ktorý dôkazy vykonáva. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Z napadnutého rozsudku je totiž zrejmé akými úvahami sa súd riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd v prejednávanom prípade dospel k záveru, že súd prvého stupňa jednotlivé svedecké výpovede a ďalšie dôkazy, o ktoré sa vo svojom rozhodnutí oprel, napriek výhradám prokurátora, riadne vyhodnotil a vysporiadal sa so všetkými podstatnými skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu vykonaného dokazovania a postupoval v dokazovaní v súlade s vyššie zmieneným ustanovením Trestného poriadku, ako aj skôr vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Závery súdu prvého stupňa, ktoré z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu.

V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, I. ÚS 140/2017).

V reakcii na odvolacie námietky prokurátora k skutkovým okolnostiam odvolací súd zdôrazňuje, že si argumentáciu súdom prvého stupňa uvedenú v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu osvojil a bolo by nadbytočné ju na tomto mieste znovu opakovať, napriek tomu odvolací súd k veci považuje za potrebné doplniť nasledovné.

Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa je zrejmé, že mal dve diametrálne odlišné varianty skutkového deja na jednej strane produkovaný obžalovanými, ktorí popierajú spáchanie skutku a na druhej strane poškodeným a jeho blízkymi osobami.

V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že pokiaľ obžalované popierajú spáchanie skutku, tak usvedčujúce výpovede ďalších svedkov (ako dôkazný prostriedok), musia byť jasné, logické, zrozumiteľné, presvedčivé, vierohodné a zároveň nesmú byť inými dôkazmi spochybniteľné. Na margo odvolacích námietok prokurátora, odvolací súd pripomína zásadu, že obžalovaný sa môže obhajovať spôsobom, ktorý považuje za najvhodnejší, pričom nemá povinnosť hovoriť pravdu, obmedzený je v tom, že nikoho nesmie krivo obviňovať. Podľa vyššie cit. ustanovení Trestného poriadku, povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní (nie súdu) je, aby bol náležite zistený skutkový stav o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a teda aj vyvrátenie obhajoby obžalovaných.

Poškodený Y. Q. bol opakovane vypočutý v súlade aj s pokynom odvolacieho súdu za účelom vysvetlenia jeho emailu z 30. 6. 2021, ktorý adresoval zákonnému sudcovi a v ktorom, okrem iného, uviedol, že nevie odkiaľ zákonný sudca vzal, že obžalované im majú vyplatiť 9 245,51 €, keď ich okradli o cca. 34 000 €. Tých 9 245,51 € bolo vyrovnaných, a to pred podaním trestného oznámenia. Pri opätovnom výsluchu už uvedené skutočnosti poškodený popieral a tvrdil, že mu, resp. jeho dcére bolo vyplatených len cca. 5 000 €. Avšak nevedel dôveryhodným spôsobom vysvetliť, prečo v uvedenej elektronickej správe písal,

že mu bola uhradená celá výška škody, ktorú si uplatnil v prípravnom konaní. K výške škody uviedol len toľko, že si ju vypočítal ako rozdiel medzi tým, aký si vzali manželia P. úver (63 500 €) a výškou ich úveru (54 254,49 €), ktorý mali manželia P. svojim úverom splatiť. Z uvedeného tak vyplýva, že poškodený si v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody aj napriek tomu, že ako sám priznal, časť tejto sumy min. vo výške 5 000 € mu bola uhradená (podľa obžalovaných mu bola uhradená ešte pred začatím trestného konania suma 5 522,10 €). Po sčítaní všetkých výdavkov, ktoré uhradila obž. P., resp. obž. P. (3 723,41 €) k sume, ktorá bola poškodenému reálne vyplatená, je výsledná suma 9 245,51 €, ktorú by mali P. vrátiť poškodenému. Vierohodnosť svedka poškodeného Y. Q. je potom aj v dôsledku jeho vlastných protirečivých vyjadrení v priebehu konania, ktorých protichodnosť nevedel vysvetliť ani pri dodatočnom vypočutí, spochybnená. Poškodený v konaní nevyvrátil tvrdenie obžalovaných, že súčasťou dohody medzi nimi bolo, že peňažné prostriedky vo výške 9 245,51 € pôjdu na účet manželov P. a budú určené na úhradu výdavkov spojených s nehnuteľnosťou. Z uvedeného tak vyplýva, že v konaní nebolo dokázané, že obžalované mali úmysel spôsobiť škodu poškodenému a obohatiť sa na jeho úkor.

Ako už bolo opakovane zdôraznené v predchádzajúcich dvoch rozhodnutiach odvolacieho súdu, predmetom skutku nachádzajúceho sa v obžalobe nie je ďalšia kúpna zmluva, ani škoda, ktorá na jej základe mala poškodenému vzniknúť, je preto bezpredmetné sa touto zmluvou v konaní bližšie zaoberať, pretože v konečnom dôsledku by to pre meritorne rozhodnutie súdu nemalo žiaden podstatný význam. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že súd nie je vyšetrovací orgán, jeho úlohou je hodnotiť produkované dôkazy podľa § 10 ods. 12 Tr. por. a na vo veci rozhodnúť.

V súvislosti s druhou kúpnu zmluvou je však potrebné dodať, že je zrejme, že v prípade prvej kúpnej zmluvy ide zjavne o tzv. predstieraný právny úkon, ktorým sa zastieralo, že v danom prípade jeho účelom nebola skutočná kúpa nehnuteľnosti manželmi P., ale iba vyplatenie úveru poškodeného, aby sa predišlo dražbe tejto nehnuteľnosti, čoho dôkazom je práve druhá kúpna zmluva, ktorou sa mala nehnuteľnosť späť odkúpiť poškodeným, resp. jeho dcérou. Je všeobecne známou skutočnosťou, že pre poskytnutie úveru na bývanie sa vyžaduje splnenie prísnych podmienok, pričom banka poskytujúca takýto úver aj z dôvodu rizika jeho možného nesplácania požaduje záložné právo spravidla na nehnuteľnosť, ktorá je predmetom kúpy. Za tým účelom musí byť kúpna zmluva perfektná, a to najmä v časti ceny a spôsobu jej zaplataenia, pretože tieto sumy vypláca priamo banka z poskytnutého úveru. Z toho dôvodu musí byť táto časť zmluvy upravená tak, aby bolo zrejme, že sa nejedná o tzv. predstieraný úkon, ale o skutočnú kúpu. Je zrejme, že ak by tretia časť kúpnej ceny obsahovala zmienku, že sa vyplatí na účet kupujúcich, pravdepodobne by úver na takýto predmet kúpy ani nebol schválený, pretože by to signalizovalo, že nejde o reálnu kúpu nehnuteľnosti kupujúcimi. Nedávalo by predsa zmysel, aby si časť kúpnej ceny ponechali kupujúci.

Odvolací súd je toho názoru, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že to bol aj tento prípad, keď práve z dôvodu, aby bola kúpna zmluva schválená financujúcou bankou, bolo v nej uvedené, že sa tretia časť kúpnej ceny poskytne na účet predávajúcich, i keď zmluvné strany sa mohli ústne dohodnúť inak. V tomto prípade obžalované zhodne tvrdili, že sa s poškodeným dohodli ústne, že z tejto sumy sa budú hradiť náklady spojené so samotným prevodom nehnuteľnosti a ďalšie poplatky, s čím poškodený mal súhlasiť. Naopak, poškodený popieral, že k takejto dohode došlo. Odvolaciemu súdu neušlo pozornosť, že z listinného dôkazného prostriedku - výpisu z účtu (č. I. 630) vyplýva, že kým došlo k poskytnutiu úveru, sa suma úveru poškodeného, ktorý sa mal vyplatiť, navýšila na 54 342,89 € a teda zvyšná časť bola iba suma 9 157,11 €, ktorá by teda mala byť vyplatená na účet predávajúcich. Teda už z toho je zrejme, že škoda, ktorú si uplatňoval poškodený v adhéznom konaní, je v nesprávnej výške.

Celý tento spôsob „záchranu“ poškodeného pred dražbou je neštandardný, a preto aj v tomto kontexte je potrebné nazerať na celý prípad. Je potrebné zdôrazniť, že s takýmto postupom poškodený od začiatku súhlasil a podľa jeho vlastnej výpovede si spoločne s obžalovanou P. preberali ustanovenia kúpnej zmluvy ohľadom jej rozdelenia na tri časti, čo im obžalovaná P. vysvetlila, že aby to sedelo v cene, musí to byť rozpísané, s čím súhlasili, keďže išlo „o záchranu domu“. Na druhej strane ak poškodený tvrdí, že ich obžalované obrali o vyše 30 000 € potom, čo im údajne nevyplatili obžalované časť peňazí pri uzavretí druhej kúpnej zmluvy, je nepochopiteľné, prečo sa poškodený neobrátil aj na civilný súd, ak pri poslednej svojej výpovedi sám tvrdil, že v tomto konaní je suma zle zažalovaná. Naopak ostal pasívny, a to zrejme aj pri uzatvorení druhej kúpnej zmluvy, kde by sa vzhľadom na jeho skúsenosti a nespokojnosť z prvej kúpnej zmluvy, očakávala vyššia miera opatrnosti z jeho strany. Odôvodňovať to dôverou v konanie obžalovanej P. neobstojí. Poškodený bol navyše povinný postupovať v súlade so

všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, osobitne pri druhej kúpnej zmluve, ak tvrdí, že už pri prvej kúpnej zmluve mu v dôsledku činnosti obžalovaných vznikla škoda. Každá zmluva predstavuje dvojstranný právny úkon, ktorý by nemohol vzniknúť, ak by pri jeho uzavretí nevyjadрили súhlas s jeho obsahom obe zmluvné strany.

Aj keď poškodený usvedčuje obžalovaných zo spáchania skutku, za danej dôkaznej situácie, však ide o tvrdenie proti tvrdeniu a žiadne ďalšie dôkazy viny obžalovaných objektívne nepreukazujú. Odvolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že samotná výpoveď poškodeného a ani výpovede jeho manželky a dcéry nepostačujú na to, aby mohli byť obžalované uznané za vinných zo žalovaného skutku. Vykonané dôkazy totiž vylučujú spoľahlivý záver o vine obžalovaných. Vo veci boli vykonané všetky dostupné dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu, ale tieto nestačili pre uznanie viny obžalovaných a v súčasnosti už nie je možné vykonať iné dôkazy za účelom vyvrátiť dôvodné pochybnosti. V danom prípade neboli produkované žiadne ďalšie relevantné dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že obžalovaní vedome uviedli poškodeného do omylu ohľadom čísla účtu uvedeného pri tretej časti kúpnej ceny v predmetnej zmluve.

Odvolací súd pripomína, že vina ako aj právna kvalifikácia skutku musí vychádzať z objektívne preukázaných skutočností, pritom vina musí byť preukázaná bez rozumných pochybností. Odvolací súd v danom prípade dospel k jednoznačnému záveru, že dôkazy, na ktoré okresný prokurátor poukazuje v odôvodnení svojho odvolania vo svojom súhrne netvorí ucelenú, logickú a ničím nespochybniteľnú reťaz takých dôkazov, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu oboch obžalovaných.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 285 písm. a) Tr. por., pretože z dokazovania vykonaného orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom nemožno spoľahlivo (bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalované stíhané, preto súd prvého stupňa správne obžalovanú 1/ G. P. a 2/ W. P. spod obžaloby oslobodil.

Do trestného konania sa v prípravnom konaní s nárokom na náhradu škody pripojil poškodený Y. Q. vo výške 9.245,5.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por., ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Keďže okresný súd obžalované spod obžaloby oslobodil, preto postupoval zákonne, keď poškodeného v súlade s cit. ustanovením § 288 ods. 3 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolanie prokurátora za dôvodné, preto odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.